

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/27/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118011873
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118011873.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.11.2019, v trestnej veci proti obžalovanému P. U., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 3T/48/2018 zo dňa 05.02.2019 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku
Obžalovanému P. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H.,
H. U. XX

u k l a d á :

Podľa § 156 ods. 3 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 37 písm. h) Tr. zákona, § 37 písm. m) Tr. zákona, § 36 písm. l) Tr. zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 per analogiam Tr. zákona ú h r n ň ý trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona ho pre v ý k o n uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 3T/48/2018 zo dňa 05.02.2019 bol obžalovaný P. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., H. U. XX uznaný vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 Tr. zákona, ktoré spáchal v jednočinnom súbehu na tom skutkovom základe, že

- v H. na ulici E.. T., pred barom L., dňa 01.05.2018, v čase okolo 22.30 hod., fyzicky napadol C. R. tým spôsobom, že po predchádzajúcej slovnej výmene názorov k nemu pristúpil so slovami „a ty čo si taký frajer“ a kopol ho do jeho pravého ramena pravou nohou, následkom čoho C. R. spadol na zem, čím takto poškodenému C. R. konaním spôsobil zranenia, a to zlomeninu chirurgického krčka a veľkého hrboľa pravej ramennej kosti s posunom úlomkov s dĺžkou liečenia najmenej 42 dní.

Za to mu bol uložený:

Podľa § 156 ods. 3 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona a § 38 ods. 4 Tr. zákona, za prevahy dvoch priťažujúcich okolností uvedených v § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona k jednej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. n) Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a § 51 ods. 1 Tr. zákona výkon uloženého trestu mu bol podmiennečne odložený.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona a § 51 ods. 2 Tr. zákona probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe a skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia v trvaní 5 rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku povinnosť poškodenému menom C. R., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcemu v H., K.. H. E. X zaplatiť spôsobenú škodu v sume 730,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku bol poškodený menom C. R., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcí v H., K.. H. E. X so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, ale len proti výroku o treste, podal v neprospech obžalovaného, v zákonnej lehote písomne okresný prokurátor odvolanie a vytkol súdu prvého stupňa uloženie neprimerane nízkeho trestu. Odvolateľ poukázal na to, že obžalovaný spáchal predmetný skutok iba mesiac po spáchaní iného trestného činu, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/75/2017 zo dňa 27.03.2018, ktorým mu bol uložený trest povinnej práce v trvaní 300 hodín, pričom bol už osemkrát súdne trestaný a v predmetnej veci mu bol pôvodne trestným rozkazom uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia. Okresný prokurátor navrhol, aby po zrušení výroku o treste v napadnutom rozsudku odvolací súd obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia ako trest primeraný.

Na základe takto podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a v prejednávanej veci navyše, keďže obžalovaný urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku a bol poučený podľa § 257 ods. 5 Tr. poriadku, len pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Odvolací súd v danom prípade nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Preskúmal teda len napadnutý výrok o treste, pričom zistil, že v tomto výroku bol porušený Trestný zákon, v dôsledku čoho bol obžalovanému uložený neprimeraný trest.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Krajský súd pre potreby svojho rozhodnutia doplnil dokazovanie aj o zistenie aktuálnych údajov plynúcich z odpisu registra trestov a výpisu z evidencie priestupkov obžalovaného a údajov pracovnej zmluvy, ktorú predložil obžalovaný.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Priznanie a prejavenu ľútosť obžalovaného v danom prípade nevyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. l) Tr. zákona, ale ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona s názorom, že táto poľahčujúca okolnosť prichádza do úvahy za situácie, kedy nie je zrejmé, kto trestný čin spáchal, prípadne nie je dostatočne isté, že určitý trestný čin spáchal konkrétny páchatel a tento napriek tomu, že nie je proti nemu dostatok dôkazov, resp. tieto dôkazy sú sporné či dubiózne, prizná svoje zavinenie a to, že spáchal trestný čin, pričom v prejednávanej veci však bol obžalovaný jediným možným páchatelom žalovaných trestných činov, pričom bol jednoznačne usvedčovaný poškodeným, ktorého výpoveď bola podporovaná aj inými vo veci získanými dôkazmi, a tak to považoval za skutočnosť, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Opakované odsúdenia obžalovaného vyplývajúce z odpisu registra trestov vyhodnotil ako priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m) Tr. zákona a skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil dvoch trestných činov, okresný súd vyhodnotil ako priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm.

h) Tr. zákona. Takto za použitia § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Tr. zákona upravil trestnú sadzbu trestného činu z nich najprísnejšie trestného a ukladal mu trest v rozmedzí trestnej sadzby od 3 rokov do 5 rokov odňatia slobody. Podľa okresného súdu, postoj obžalovaného k spáchaným trestným činom a náhrade spôsobenej škody ním prezentovaný na hlavnom pojednávaní, keď tento s poškodeným komunikoval a prisľúbil, že mu spôsobenú škodu uhradí v splátkach v rozsahu, v akom ju tento žiada a vyjadrenie poškodeného, ktorý uviedol, že obžalovanému odpustil a prijal jeho ospravedlnenie napriek tomu, že obžalovaný už bol v minulosti trestne stíhaný, viedli okresný súd k záveru, že účel trestu je možné dosiahnuť už trestom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku.

Po zohľadnení jednotlivých hľadísk ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, na rozdiel od súdu prvého stupňa, krajský súd dospel k záveru, že aj keď okresný súd správne určil povahu príťažujúcich okolností a ich prevahu nad jednou poľahčujúcou okolnosťou, v rozpore s Trestným zákonom určil povahu tejto poľahčujúcej okolnosti a v rozpore s účelom trestu rozhodol o druhu trestu. Neukladal totiž trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom v ústave na výkon trestu s príslušným stupňom stráženia, ako si to vyžadoval záujem na individuálnej a generálnej prevencii. Rovnako sa odvolací súd nestotožnil ani s výmerou uloženého trestu odňatia slobody, pretože hodnotiac povahu prijatého vyhlásenia o vine obžalovaného dospel k záveru o prítomnosti dôvodu pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody v rámci jeho obmedzenia uvedeného v ustanovení § 39 ods. 4 Tr. zákona.

Ako už súd prvého stupňa z odpisu registra trestov zistil, obžalovaný mal do spáchania predmetnej trestnej činnosti spolu osem záznamov.

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/109/2009 zo dňa 08.09.2011 v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/109/2009 zo dňa 14.09.2011 bol obžalovaný P. U. uznaný za vinného v bode I. rozsudku z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a v bode II. rozsudku z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. V rámci výroku o súhrnnom treste bol zrušený výrok o treste uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/1/2011 zo dňa 02.02.2011, doručeným dňa 22.02.2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/98/2014 zo dňa 27.08.2014 bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, ktorý vykonal v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia dňa 20.12.2015.

Osobitne treba poukázať na to, že bol rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/52/2015 zo dňa 20.05.2015 odsúdený z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov, ktorého výkon ukončil dňa 20.02.2016 v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Napriek výkonu tohto trestu odňatia slobody neprestal páchať trestnú činnosť. Naposledy bol rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/75/2017 zo dňa 27.03.2018 odsúdený pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest povinnej práce vo výmere 300 hodín. Predmetné dva prečiny v jednočinnom súbehu spáchal dňa 01.05.2018, teda skutočne krátko po tom, ako bol v uvedenom trestnom konaní odsúdený.

Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ opakovane priestupkovo postihnutý, pričom po spáchaní predmetného skutku bol ešte dvakrát postihnutý za priestupky proti verejnému poriadku napomenutím.

V osobe obžalovaného ide teda o recidivistu, u ktorého účel trestu sa zjavne nedosiahol ani po opakovanom výkone trestu odňatia slobody a ktorý znova spáchal dva prečiny, z toho pri jednom z nich spôsobil ťažkú ujmu na zdraví. Bol opakovane postihnutý aj za priestupky, pričom aj po spáchaní predmetnej trestnej činnosti spáchal ďalšie dva priestupky. Iný druh trestu, ako trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom, teda nie je v súlade s požiadavkou primeranosti trestu vo vzťahu k účelu trestu.

V predmetnej veci sa ale javia byť možnosti nápravy obžalovaného nie až tak márne. Obžalovaný sa poškodenému ospravedlnil, prejavil vôľu spôsobenú škodu nahradiť, a to z príjmu, ktorý by mal v rámci pracovnej zmluvy. Pritom predložil pracovnú zmluvu, podľa ktorej bol od 17.06.2019 zamestnaný pre ManpowerGroup Slovensko s.r.o. Bratislava a prezentoval, že má zabezpečené ďalšie zamestnanie, z ktorého by platil v splátkach priznaný nárok na náhradu škody poškodenému. Možno teda v prospech obžalovaného hodnotiť jeho postoj k trestnému konaniu, keď prisľúbil, že poškodenému spôsobenú škodu uhradí v splátkach v rozsahu, v akom ju tento žiada a v spojení s vyjadrením poškodeného, ktorý uviedol, že obžalovanému odpustil a prijal jeho ospravedlnenie, možno v prospech obžalovaného hodnotiť jeho snahu o urovanie trestnou činnosťou narušených vzťahov.

Obžalovaný sa pritom už pri svojom výsluchu obvineného dňa 02.08.2018 k trestnej činnosti priznal a oľutoval jej spáchanie. Zo spisu nevyplynuli stanoviská strán ku konaniu o dohode o vine a treste. Až zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 05.02.2019 vyplýva, že prokurátorka odmietla uzavretie dohody o vine z dôvodu, že obžalovaný podal proti vydanému trestnému rozkazu odpor.

Tunajší odvolací súd konštantne zastáva názor, od ktorého sa nemá dôvod odchyliť ani v tejto veci, že hoci prokurátor nie je povinný začať konanie o dohode o vine a treste, a to ani vtedy, ak sa ho obžalovaný domáha, z obsahu spisu musí byť zrejmé, prečo napriek splneniu podmienok k tejto forme odklonu trestného konania prokurátor nepristúpil, lebo v opačnom prípade je postup prokurátora nepreskúmateľný z pohľadu, či koná v obdobných prípadoch rovnako alebo je jeho postup svojvoľný. Ako to vyplynulo z vyššie uvedeného, prokurátor neuviedol, z akých dôvodov opakovane odmietol konať o dohode o vine a treste.

Zároveň bolo potrebné zohľadniť skutočnosť, že súd prvého stupňa prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného o vine podľa 257 ods. 7 Tr. poriadku.

Analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu. Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. /Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 44/2017 z 27. 06.2017, sp. zn. Tpj 55/2016/

V prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Tr. poriadku, teda neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne. Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine mal možnosť pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia, a je tak logicky vhodné a vecne správne vzhľadom na vzdania sa práva obžalovaného na (kompletné) súdne konanie, umožniť obžalovanému mimoriadne zmiernenie trestu.

Vzhľadom na uvedené tak súd mohol uložiť úhrnný trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1 rok a vychádzať z trestnej sadzby od 2 rokov do 5 rokov.

Pritom je namieste poukázať na nesprávny názor súdu prvého stupňa na povahu poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. l) Tr. zákona /páchatel' sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval/, ktorá je v podstate prejavom jeho osobného kritického odsudzujúceho pomeru k vlastnej

spáchanej trestnej činnosti, oproti poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. n) Tr. zákona, názor, ktorý odporuje aj rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Možno pripomenúť, že podľa § 36 písm. n) Tr. zákona je poľahčujúcou okolnosťou, ak páchatel napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

V tejto súvislosti, ako to uvádza už vyššie spomenuté stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Tr. zákona. Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova). Nemožnosť považovať samotné priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu za poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona, teda za okolnosť, že páchatel' napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, platí aj pri uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku aj pri jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní. Dôvodom je nemožnosť zohľadňovania rovnakej okolnosti duplicitne (viacnásobne), vyplývajúca z ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zákona (toto ustanovenie je v aplikačnej praxi tradične interpretované extenzívne, teda duplicita sa nepripúšťa medzi jednotlivými kategóriami v ňom uvedených okolnosti, ale ani interne v rámci týchto kategórií). Aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a (procesne ako obvineného) aj poľahčujúcu okolnosť podľa písmena n) naposledy označeného ustanovenia, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, preverka výpovede na mieste činu). Taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste.

Hodnotiac teda jednotlivé hľadiská ukladania trestov, a to na jednej strane násilný spôsob spáchania činu, úmyselné zavinenie, osobu páchatel'a, ktorý je špeciálnym recidivistom, čo zhoršuje možnosť nápravy obžalovaného a nepochybne vyznieva v jeho neprospech, no na druhej strane v prospech obžalovaného vyššie uvedené skutočnosti a po zohľadnení okolnosti odôvodňujúcej mimoriadne zníženie trestu, ako aj pomerov obžalovaného, dospel krajský súd k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia je na nápravu obžalovaného, ako aj na ochranu spoločnosti, trestom primeraným.

Odvolací súd potom na podklade odvolania okresného prokurátora zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a o treste sám rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.